

Arrest

nr. 206 581 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 januari 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 januari 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Koerdische origine te zijn afkomstig uit de provincie Dohuk, Noord-Irak.

U baseert uw asielaanvraag integraal op dezelfde motieven als die van uw partner M.(...) R.(...) K.(...) (O.V. (...)). Jullie leerden elkaar kennen tijdens een bruiloft van gemeenschappelijke kennissen in het voorjaar van 2014. R.(...) stuurde de zus van de bruidegom naar u met de boodschap dat hij verliefd op u was. Enkele dagen later kwam de vrouw met haar moeder langs bij uw thuis, waar ze u stiekem een gsm en een simkaart gaf om R.(...) te contacteren. Dat deed u diezelfde avond nog. Vanaf dat moment hadden jullie regelmatig telefonisch contact. Een maand later zagen jullie elkaar voor de eerste keer in het huis van uw tante, in het bijzijn van uw nicht D.(...). Jullie zagen elkaar daar ongeveer één keer om de twee maanden. Soms zag u R.(...) ook passeren langs uw huis, zonder dat jullie elkaar spraken.

In januari 2016 vroeg de familie van R.(...) verschillende keren om uw had, maar dat werd telkens afgewezen door uw vader aangezien u van jongs af aan reeds aan uw neef werd beloofd. In april zag u R.(...) opnieuw bij uw tante. Die bewuste dag hadden jullie seksuele betrekkingen. Een maand later, toen de huwelijksplannen met uw neef concreter werden, besloten jullie Irak te ontvluchten, aangezien jullie vreesden dat uw familie erachter zou komen dat u ontmaagd was en zowel u als R.(...) zou vermoorden. R.(...) schakelde daarop de hulp van zijn broer in om Irak te verlaten.

Op 23 juni zagen jullie de kans om Irak uiteindelijk te ontvluchten. U ging opnieuw op bezoek bij uw tante. R.(...) kwam u oppikken, onder het toeziend oog van uw nicht D.(...). Jullie gingen per auto naar de grens van Turkije, staken de grens te voet over met behulp van de smokkelaar en reisden vervolgens met de auto en later met de bus verder naar Istanbul, waar jullie zes maanden verbleven. Vervolgens reisden jullie per vrachtwagen in een boot verder naar Italië, om van daaruit met de trein verder te reizen naar België. U kwam op 10 januari 2017 aan in België, waar u op 18 januari 2017 samen met uw partner R.(...) asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u geen documenten voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw verloofde M.(...) R.(...) K.(...) (O.V. (...)). In hoofde van uw verloofde werd besloten dat de vluchtelingenstatus hem niet kon worden toegekend. Het blijkt onder meer dat de verklaringen die jullie hebben afgelegd op het CGVS op meerdere punten niet overeenstemmen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas. Aangezien u zich volledig op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenoot, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

In hoofde van uw verloofde besliste het CGVS met betrekking tot de vluchtelingenstatus als volgt:

'Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw vijfde asielaanvraag in België werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de door u aangehaalde elementen van vervolging geen verband hielden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en bovendien geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep volledig overgenomen door de RvV.

Het ongeloofwaardige karakter van uw vorige asielaanvragen wordt bevestigd door onderstaande vaststellingen.

Indien er daadwerkelijk een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd zou zijn, zoals u verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS op 15 december 2011 (vraag 44, 45 en 46), kan er worden verwacht dat u bij aankomst in Irak gearresteerd zou worden. Uit uw verklaringen in het kader van onderhavige asielprocedure blijkt echter dat u zich zonder problemen opnieuw kon vestigen in Zakho en uw leven probleemloos kon hervatten, wat het ongeloofwaardige karakter van uw voorgaande asielaanvragen bevestigt. Meer nog, u stelt dat uw 'problemen' op een gegeven moment werden opgelost (CGVS, p. 24). Dit terwijl u beweerde dat er een vonnis tegen u werd uitgevaardigd waarbij u werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf of zelfs executie. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties in het verleden herhaaldelijk bewust heeft trachten te misleiden. Hoewel uw huidige asielmotieven geen verband houden met de asielmotieven die u in de loop van uw vorige asielprocedures uiteenzette ondermijnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet alleen uw algehele geloofwaardigheid maar houden ze eveneens een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas.

Dient te worden opgemerkt dat u er ook in onderhavige asielaanvraag niet in slaagt aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk dusdanige problemen zou kennen die tot de conclusie zouden kunnen leiden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

U verklaart dat u vervolging vreest door de familie van uw partner, H.(...) J.(...) S.(...) H.(...) (O.V. (...)), behorende tot de Kochar stam, omdat u een relatie met haar had zonder de toestemming van haar

ouders, haar ontmaagde en haar vervolgens meenam naar België (CGVS, p. 24). U zou haar hand meermaals hebben gevraagd, maar dit werd volgens uw verklaringen telkens geweigerd. J.(...) was immers reeds beloofd aan haar neef. Aangezien het hier een stammenkwestie betreft zal het conflict volgens uw verklaringen altijd blijven bestaan (CGVS, p. 21)

Dient allereerst te worden vastgesteld dat u, of uw partner, bij het CGVS geen enkel origineel document neerleggen dat voldoende zicht kan bieden op de werkelijke identiteit van uzelf en uw partner of jullie huidige burgerlijke stand. U legt enkel kopies voor van een nationaliteitsbewijs en de laissez-passer waarmee u in 2012 terugkeerde naar Irak. Aangezien uw beweerde liefdesrelatie met J.(...), zonder toestemming van haar ouders, aan de basis ligt van uw problemen in Irak, kan er van u, en bij uitbreiding van uw partner, verwacht worden dat u meer moeite zou doen om een dergelijke essentiële documenten voor te leggen. U doet dit echter niet, waardoor u het CGVS geen zicht geeft op de huidige burgerlijke stand van uzelf en uw partner en de identiteit van uw partner (CGVS, p. 3, 4)(CGVS J.(...), p. 3). Dit houdt opnieuw een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw claim een vrees voor vervolging te hebben verder ondermijnd door de vaststelling dat er in de periode dat u en uw partner in Irak verbleven niets is gebeurd wat er op wijst dat u in Irak daadwerkelijk vervolging diende te vrezen door de familie van J.(...). Zij zouden louter vermoedens gehad hebben van jullie relatie. Jullie werden tot jullie vertrek op 23 juni 2016 nooit bedreigd, noch door de ouders van J.(...), noch door de neef van J.(...) waar ze aan uitgehuwelijkt zou worden. Dit terwijl er herhaaldelijk huwelijksaanzoeken van uw kant kwamen en jullie twee jaar lang een relatie zouden hebben onderhouden waarbij jullie elkaar regelmatig ontmoetten in het huis van een familielid van J.(...) en u haar in april 2016, nota bene in het huis van haar tante, ontmaagd zou hebben. J.(...) zou in de nasleep van de verzoeken wel meermaals beledigd zijn door haar vader en tweemaal door hem zijn geslagen (CGVS, p. 14-18, 23)(CGVS J.(...), p. 21, 22, 24). Dit op zich is, los van de geloofwaardigheid van deze claim, onvoldoende ernstig om te concluderen dat u en uw partner in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of er een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet daarenboven worden vastgesteld dat er gezien de vage en afwijkende verklaringen die u en uw partner afleggen in de loop van onderhavige asielprocedure geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw huidige asielrelaas.

Zo verklaarde u in eerste instantie dat u op het trouwfeest, waar u J.(...) voor het eerst zag, geen contact had met haar, ook niet via en dat u evenmin contact met haar had gezocht, (CGVS, p. 11, 12). U geconfronteerd met de verklaring van uw partner dat de zus van de bruidegom op het trouwfeest reeds naar haar kwam met de boodschap dat u verliefd was op haar, iets wat de zus van de bruidegom van u had vernomen (CGVS J.(...), p. 15, 16), wijzig u uw eerdere verklaring door te stellen dat dat inderdaad gebeurde, maar dat u zelf geen contact had met haar en dat u de vraag misschien niet goed had begrepen (CGVS, p. 23, 24). Dit is evenwel geen afdoende reden voor de afwijkende verklaringen.

Wat betreft de eerste echte ontmoeting met J.(...), in het huis van de tante, verklaarde uw partner dat deze een maand na het eerste contact plaatsvond (CGVS J.(...), p.17), terwijl het volgens u een 3 à 4 maanden duurden voor jullie elkaar voor het eerst zagen in het huis van de tante (CGVS, p.13).

Helemaal frappant zijn echter de tegenstrijdige verklaringen over de frequentie en het tijdstip van de aanzoeken. Zo verklaarde uw partner dat het eerste huwelijksaanzoek plaatsvond in januari 2016 en dat er nadien nog een 5 à 6 aanzoeken volgden in dezelfde maand, die telkens door haar vader werden afgewezen (CGVS J.(...), p. 19). Uzelf verklaarde echter dat het eerste aanzoek plaatsvond in februari of maart 2015 en dat er vervolgens nog twee aanzoeken plaatsvonden in datzelfde jaar, telkens met 3 à vier maanden ertussen (CGVS, p. 16, 17). U geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen over de frequentie en de situering van de aanzoeken, stelt u dat uw partner niet kan lezen en schrijven. Vervolgens zegt u dat ze wel weet dat het aanzoek plaatsvond in 2015, maar dat ze zich de exacte datum niet herinnert en dat ze wel iets moest zeggen (CGVS, p. 19). Deze uitleg gaat echter niet op, aangezien er tijdens de inleiding van het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk werd vermeld dat het geen probleem is als u het antwoord op een vraag niet weet, maar dat u dat dan ook zo moet zeggen en niet zomaar iets mag verzinnen. Bovendien betreft het dergelijke flagrante tegenstrijdigheden dat ze niet verklaard kunnen worden door het laaggeschoolde profiel van uw verloofde.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over de frequentie van de aanzoeken, namelijk drie verspreid over een jaar tegenover 6 à 7 verspreid over een maand, wijzig u uw eerdere verklaring door te stellen dat uw ouders wel vaker op bezoek gingen bij de ouders van J.(...), maar dat er maar 3 officiële aanzoeken plaatsvonden, deze zouden echter ook hebben plaatsgevonden in 2015. U slaagt er bovendien niet in om duidelijk te maken wat dan precies het verschil was tussen de bezoeken waar er een officieel aanzoek werd gedaan en de overige bezoeken, waardoor deze post factum verklaring nog steeds geen verschoning biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, p. 20).

Voorts verklaarde u dat de moeder en tante van J.(...) op de dag van de ontmaagding naar de markt waren gegaan, terwijl ze volgens J.(...) naar een rouwplechtigheid gingen (CGVS, p. 21)(CGVS J.(...), p. 23, 24) . U hiermee geconfronteerd zegt u dat ze naar buiten gingen, maar u weet niet naar waar. Vervolgens verklaarde u dat de moeder en tante van J.(...) de dag van uw vertrek uit Irak niet aanwezig waren in het huis van de tante, terwijl zij volgens J.(...) wel aanwezig waren in het huis. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u niet naar binnen ging maar buiten op haar wachtte en dat u het nooit aan haar heeft gevraagd (CGVS, p. 21, 23)(CGVS J.(...), p. 26). Echter, aangezien u er tijdens de inleiding van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk op werd gewezen dat u de waarheid dient te vertellen en zeker niets mag verzinnen, kan ook deze uitleg geen verklaring bieden voor de voornoemde tegenstrijdigheid. Bovendien moet er worden vastgesteld dat J.(...) zelf ook afwijkende verklaringen aflegt aangezien ze eerder tijdens haar gehoor had verklaard dat haar moeder en haar tante op de dag van het vertrek uit winkelen waren (CGVS J.(...), p. 9).

Voorts legden u en uw partner ook tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop jullie besliste om Irak te verlaten. Volgens J.(...) gebeurde dit een maand voor jullie vertrek, naar aanleiding van de huwelijksplannen met haar neef die concreter werden en de daarmee gepaard gaande vrees dat ontdekt zou worden dat ze niet meer maagd was (CGVS J.(...), p.25). U verklaarde in eerste instantie dat die beslissing een week voor jullie vertrek werd genomen (CGVS, p. 18). U geconfronteerd met de verklaringen van J.(...) hieromtrent, stelt u uw verklaringen andermaal bij en zegt u dat jullie dat inderdaad een maand voor jullie vertrek besliste, zelfs al op de dag van de ontmaagding, maar dat uw broer een week nodig had om een smokkelaar te vinden (CGVS, p.21). Het hoeft echter geen betoog dat ook deze post factum verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner niet afdoende zijn om de appreciatie van het CGVS te wijzigen.

Vervolgens dient nog opgemerkt te worden dat jullie elkaar in de periode tussen het laatste aanzoek en de ontmaagding volgens uw partner niet zagen (CGSV J.(...), p. 21). U verklaarde daarentegen dat de afspraken in het huis van de tante nooit zijn gestopt (CGVS, p. 17, 18). U een eerste keer geconfronteerd met de verklaring van J.(...) stelt u dat het inderdaad niet mogelijk was om elkaar te zien omdat haar familie strenger was geworden na de aanzoeken, maar dat jullie elkaar wel bleven zien bij de tante. U erop gewezen dat u zichzelf daardoor tegenspreekt, zegt u dat J.(...) vergezeld werd door haar moeder als ze naar het huis van de tante ging, en dat u haar dan daar ontmoette. U nogmaals gevraagd of jullie elkaar zagen tussen het laatste aanzoek eind 2015 en de ontmaagding in april 2016, zegt u in eerste instantie dat jullie elkaar toen weinig zagen en vervolgens verklaart u dat jullie elkaar toen niet zagen maar wel telefonisch contact hadden. Wanneer er ten slotte een laatste maal ter verduidelijking werd herhaald dat jullie elkaar dus niet zagen tussen het laatste aanzoek en de ontmaagding, wijzigt u uw verklaring andermaal en zegt u dat u J.(...) wel zag als ze op bezoek ging bij haar tante, wat u later nog twee keer herhaald (CGVS, p. 22). Vanzelfsprekend kan deze uitleg niet als afdoend worden beschouwd wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer onderuit wordt gehaald door volgende vaststellingen. Het laatste wat u vernomen zou hebben is dat de familie en de stam van J.(...) na jullie vertrek bij uw familie langskwam op zoek naar u en uw partner (CGVS, p. 21). Het laatste contact met uw broer zou evenwel dateren van twee dagen na uw aankomst in België op 10 januari 2017 (CGVS, p. 8). U zou sindsdien niets meer van uw familie vernomen hebben. U zou de telefoonnummers verloren zijn. U zou geen Facebook account meer hebben aangezien deze volgens uw verklaringen werd geblokkeerd zodat u na uw vertrek in 2016 geen contact meer met uw familie kon hebben via Facebook (CGVS, p. 9). Dient evenwel te worden vastgesteld dat het telefoonnummer dat u opgeeft gelinkt is met een Facebookpagina op naam van 'J.(...) C.(...)'. Via haar vriendenlijst komt men eenvoudigweg op uw Facebookpagina op naam van 'R.(...) C.(...)' die nog steeds actief is. Uit uw vriendenlijst kan men afleiden dat u op eenvoudige manier contact kunt opnemen met leden van uw familie en uw stam, in casu Berwari. Nog opmerkelijker is echter dat in uw vriendenlijst ook mensen van de Kochar stam, uw voorgehouden vervolgers voorkomen. Ook uw broers R.(...) ('R.(...) K.(...)'), die in tegenstelling tot uw verklaringen (verklaring DVZ, punt 17) overigens in Groot-Brittannië vertoeft, en R.(...) ('R.(...) B.(...)') blijken over een actieve Facebookaccount te beschikken. Uit de verschillende Facebookpagina's mag men afleiden dat u en uw broers nog contact onderhouden. Er ontstaat zelfs het vermoeden dat u en uw broers nog uitstekende contacten onderhouden met uw voorgehouden vervolgers en waarschijnlijk zelfs met één van de broers van uw partner (CGVS J.(...), p. 10), in casu 'S.(...) K.(...)'. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart voor en een kopie van uw laissez-passer. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en vrijwillige terugkeer naar Irak in 2012,

maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. Ze zijn bijgevolg niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.'

U brengt zelf geen afzonderlijke asielmotieven aan noch legt u documenten voor.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In de eerste plaats meent verzoekster dat haar relaas ten onrechte ongeloofwaardig werd geacht omwille van een aantal tegenstrijdigheden tussen haar gehoor en dat van haar partner. Verzoekster stipt aan dat het verhoor uitermate chaotisch verliep omwille van de zeer onduidelijke vraagstelling en het “voortdurende wisselende gebruik van verwijzende voornaamwoorden” waardoor het voor de tolk en verzoekster moeilijker werd om duidelijk te kunnen antwoorden. Volgens verzoekster is het vooral de verstoring in de vraag-antwoord-relatie die tot de vastgestelde tegenstrijdigheden aanleiding geeft. Dit geldt naar het oordeel van verzoekster zeker voor de grootste vermeende tegenstrijdigheid die betrekking heeft op de vraag of haar partner haar nog zag gedurende de periode tussen het laatste huwelijksaanzoek en de ontmaagding. Verzoekster verduidelijkt dat men aan zowel aan haar partner als aan haar informatie had gevraagd over de huwelijksaanzoeken. Haar partner stelde dat er een drietal officiële huwelijksaanzoeken waren geweest, maar dat er tussendoor mensen gingen onderhandelen met haar ouders. Verzoekster wijst erop dat zij absoluut niet betrokken werd bij en werd afgeschermd van deze onderhandelingen en aanzoeken, waardoor zij enkel weet dat er op verschillende momenten mensen langskwamen om met haar ouders te praten over haar huwelijk. Volgens verzoekster zorgde het gebruik van de term ‘het laatste huwelijksaanzoek’ voor de nodige onduidelijkheid.

Verzoekster maakt eveneens een opmerking over het gebruik van ‘elkaar zien’. Zo beweert verzoekster dat uit de gehoren bleek dat het koppel mekaar zag zonder elkaar te spreken op straat en dat afspreken enkel gebeurde bij de tante als de tante en de moeder naar de markt waren. Uit de antwoorden blijkt, zo meent verzoekster, dat de afspraken bij de tante bleven doorgaan en dat de woordeloze contacten op straat niet meer plaatsvonden omdat haar ouders te streng en achterdochtig waren geworden. Verzoekster wijst erop dat zij ongeletterd is waardoor tijdsaanduidingen en kalendermaanden en data haar niets zeggen, waardoor men onmogelijk kan verwachten dat zij nauwkeurig zou aanduiden wanneer iets gebeurde. Verzoekster stelt dat ook de vraag ‘wanneer beslisten jullie om te vluchten?’ aanleiding gaf tot onduidelijkheden omdat het onduidelijk was of men de effectieve beslissing bedoelt om een smokkelaar in te schakelen, dan wel de morele beslissing om te vluchten uit Irak of het gezamenlijke besluit om dat men ergens anders naar toe zal moeten indien men samen wenste te zijn. Vervolgens stelt verzoekster dat haar partner steeds aangaf dat onmiddellijk na de ontmaagding het inzicht kwam en de noodzaak om te vluchten, terwijl bij haar de beslissing kwam toen de huwelijksplannen met haar neef concreter werden. Verzoekster wijst erop dat de praktische uitwerking van het vertrek een week duurde omdat een smokkelaar diende te worden gevonden. Omdat de vraagstelling niet nauwkeurig genoeg was, zo stelt verzoekster, kunnen de verklaringen naast elkaar bestaan.

Betreffende de contacten van haar partner met zijn familie en de verwijzing in dit verband naar de facebookpagina, stelt verzoekster dat enkel wordt gesteld dat deze pagina nog actief is waarbij nergens wordt geduurd dat deze facebookpagina nog wordt gebruikt of wanneer deze voor het laatst gebruikt werd. Verzoekster stelt dat haar partner op dit ogenblik geen contacten meer heeft en geen facebook meer gebruikt, waardoor er geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

De verwijzing naar de eerdere negatieve beslissingen in hoofde van haar partner is volgens verzoekster geheel onterecht. De feiten staan los van de huidige procedure en verzoekster stelt dat men geen vermoedens mag gaan creëren.

Ook inzake de subsidiaire bescherming is de beslissing volgens verzoekster onvoldoende gemotiveerd. Bij de beschrijving van de veiligheidssituatie in Noord-Irak worden de gevaren van de Koerdische rebellen, de oorlog met IS, het terreurgeweld en de bombardementen op PKK doelwitten vermeld. Men erkent deze gevaren, maar concludeert toch dat er geen gevaar is voor verzoekster. Verzoekster oppert dat zij wel degelijk gevaar loopt voor haar leven en haar welzijn en bijgevolg wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij deinde op 28 maart 2018 een aanvullende nota in waarbij zij als bijlagen de COI Focus Irak voegde *“De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”* van 14 maart 2018 en de COI Focus Irak betreffende de bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht van 20 oktober 2017

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming verbindt aan deze van haar partner M. R. K..

2.5.2. De Raad heeft bij arrest met nummer 206 580 van 5 juli 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters partner M. R. K., geweigerd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt in de eerste plaats gewezen op een aantal vaststellingen die het ongeloofwaardige karakter van verzoekers vorige asielaanvragen bevestigen. Zo stelde verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag dat er een arrestatiebevel tegen hem zou zijn uitgevaardigd, terwijl uit verzoekers verklaringen in het kader van huidige procedure bleek dat hij zich zonder problemen opnieuw kon vestigen in Zakho. Hieruit leidt de commissaris-generaal af dat verzoeker in het verleden de Belgische asielinstanties herhaaldelijk heeft trachten te misleiden. Hoewel de huidige asielmotieven geen verband houden met de eerdere asielaanvragen, tasten ze verzoekers algehele geloofwaardigheid aan. De commissaris-generaal wijst op verzoekers verklaringen dat hij in een stammenkwestie verwickeld is omdat hij zonder toestemming van de ouders van zijn partner tot ontmaagding was overgegaan en haar

had meegenomen naar België, terwijl de hand door haar ouders telkenmale werd geweigerd omdat zij beloofd zou zijn aan haar neef.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen enkel origineel stuk neerlegt dat voldoende zicht biedt op verzoekers identiteit of burgerlijke staat of deze van zijn partner, waardoor deze essentiële gegevens onduidelijk blijven.

Vervolgens wordt aangestipt dat er zich in de periode dat verzoeker en zijn partner nog in Irak verbleven geen vervolgingsfeiten hebben voorgedaan. Het gegeven dat verzoekers partner in de nasleep van de huwelijksaanzoeken en de ontmaagding door haar vader zou zijn beledigd en geslagen, is onvoldoende ernstig om te concluderen tot vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin.

De commissaris-generaal wijst ook op een aantal vage en afwijkende verklaringen van verzoeker en zijn partner waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder wordt ondermijnd: met name over de wijze waarop verzoeker en zijn partner voor het eerst met elkaar contact hadden gezocht op een trouwfeest, over de eerste echte ontmoeting in het huis van de tante van zijn partner, over de frequentie en het tijdstip van de huwelijksaanzoeken, over de activiteiten van de moeder en de tante van de echtgenote van verzoeker op de dag van de ontmaagding, over het tijdstip waarop verzoeker en zijn partner beslisten om Irak te verlaten en over de vraag of verzoeker en zijn partner elkaar nog gezien hadden in de periode tussen het laatste huwelijksaanzoek en de ontmaagding.

Tenslotte wordt in de beslissing gewezen op de verklaringen van verzoeker over de contacten met zijn familie die niet stroken met het facebookprofiel dat gelinkt is aan verzoekers telefoonnummer en diens vriendenlijst.

Door toedoen van het geheel van deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas waardoor hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing gesteld dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, dat behoort tot de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR), veel stabiel is dan deze in Centraal-Irak. De commissaris-generaal stipt aan dat er de voorbije vier jaar in de KAR drie grootschalige gerichte aanslagen plaatsvonden, die weinig burgerslachtoffers eisten. De massieve influx van Syrische vluchtelingen en ontheemden uit Centraal-Irak heeft geen impact op de veiligheidssituatie. Er is volgens de commissaris-generaal wel sprake van een aantal spanningen omtrent de betwiste gebieden, omwille van de luchtaanvallen van het Turkse leger tegen de PKK in Noord-Irak en de aanvallen van Iran tegen de Koerdische rebellen, maar hierbij zijn weinig burgerslachtoffers te betreuren. De commissaris-generaal stelt ook vast dat de KAR vlot bereikbaar is, zodat er in hoofde van verzoeker bij terugkeer geen risico bestaat op ernstige schade onder de vorm van een bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

2.5.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. De Raad merkt op dat verzoeker initieel verklaarde dat hij in 2014 zijn partner leerde kennen, dat hij ongeveer 1 jaar later voor de eerste keer haar hand vroeg, maar dat dit door de familie werd geweigerd omdat hij van een andere stam was en de ouders van zijn partner haar wilden uithuwelijken aan een stamgenoot: "Omdat ze thuis niets kon doen en ik haar ouders niet kon overtuigen, besloten we samen het land te verlaten" (AD, stuk 13, Verklaring meervoudige aanvraag DVZ, 29 maart 2017, vraag 15). Verzoeker stelde voorts dat hij problemen riskeert met de familie van zijn partner omdat hij deze op 23 april 2016 had ontmaagd (Ibid.). Later herhaalde verzoeker dat hij geen ander probleem heeft ondervonden in Koerdistan en enkel omwille van zijn vrees voor de familie van zijn partner na de ontmaagding is gevlucht (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juni 2017, p. 24).

2.5.5. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er zich in de periode tussen hun ontmoeting in 2014 en hun vertrek eind juni 2016 geen problemen hebben voorgedaan, hoewel verzoeker meermaals haar hand had gevraagd in 2015 en hij haar zelfs had ontmaagd op 23 april 2016. Hieruit blijkt dat de uittaling van verzoeker "mijn straf is de dood, dus eerwraak is een ernstig probleem bij ons" weinig aannemelijk overkomt en de vrees van verzoeker ongegrond is. Het gegeven dat de ouders van verzoekers partner in de nasleep van de huwelijksaanzoeken en de ontmaagding lastig deden tegen haar, is onvoldoende ernstig om te concluderen tot vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin. Aangezien verzoeker deze pertinente vaststelling niet betwist of weerlegt, volstaat dit motief om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen.

2.5.6. In zijn middel richt verzoeker zich tegen enkele van de vastgestelde 'vage en afwijkende verklaringen' die als bijkomende motieven fungeren, hetgeen blijkt uit het gebruik van het voegwoordelijk bijwoord 'daarenboven'. Bijgevolg kan zijn kritiek geen aanleiding geven tot een hervorming van de bestreden beslissing in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.5.7. Uit het administratief dossier kan overigens niet worden opgemaakt dat het verhoor uitermate chaotisch zou zijn verlopen, zoals verzoeker in zijn middel beweert. Uit het gehoorverslag blijkt dat hij bevestigde dat hij de vragen meestal goed begrepen had, op een aantal vragen na, door een verschil tussen Badini en Kurmanji, hetgeen na herhaling door de tolk opgelost raakte (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juni 2017, p. 25-26). Verzoeker herhaalde daarna nogmaals dat hij alles begrepen had en alles had kunnen zeggen wat hij wilde (Ibid.). Er kan dus zeker niet worden geconcludeerd dat er sprake zou zijn geweest van 'een zeer onduidelijke vraagstelling' zoals verzoeker thans beweert.

2.5.8. Verzoeker tracht via een aantal bedenkingen over het woordgebruik en de verstoring in de vraag-antwoord-relatie de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in de verklaringen te minimaliseren. De Raad merkt echter op dat de mogelijke misverstanden betreffende de contacten tussen verzoeker en zijn partner of betreffende het aantal huwelijksaanzoeken of over de vraag of ze elkaar al dan niet nog daadwerkelijk hadden gezien, niet van doorslaggevend belang zijn. Het feit dat verzoeker en zijn partner er niet in slagen over al deze aspecten heldere verklaringen af te leggen, doet wel twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.5.9. Specifiek wat de verklaringen betreft over de huwelijksaanzoeken, merkt de Raad op dat verzoeker aangaf dat zijn ouders in de loop van 2015 drie keer vruchteloos de hand hadden gevraagd aan de ouders van zijn partner (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juni 2017, p. 16-18). Zijn partner verklaarde daarentegen dat er begin 2016 een 7 à 8-tal aanzoeken waren geweest vanwege de familie van verzoeker (AD, stuk 12, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS partner, 11 mei 2017, p. 18-19). De Raad stipt aan dat het gegeven dat verzoeker de huwelijksaanzoeken situeert in 2015, terwijl zijn partner deze in 2016 situeert wel degelijk een fundamentele tegenstrijdigheid betreft, die niet kan worden toegeschreven aan de wijze waarop de vragen werden gesteld. Er mag immers van huwelijkskandidaten worden verwacht dat zij hierover gelijklopende verklaringen afleggen, bij uitstek wanneer de huwelijksaanzoeken niet sporen met de huwelijksplannen die de ouders van het meisje voor ogen hadden en de reactie op deze aanzoeken de rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaken. Het analfabetisme van zijn partner en het feit dat zij werd afgeschermd, vormen geen rechtvaardiging voor het feit dat zij de huwelijksaanzoeken, die op haar betrekking hebben, niet correct in de tijd kan situeren. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). De bewering van verzoeker dat de ongeletterdheid van zijn partner haar het vermogen zou ontnemen om nauwkeurig aan te duiden wanneer iets gebeurde, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.5.10. Naar aanleiding van de uiteenlopende verklaringen van verzoeker en zijn partner over het tijdstip waarop zij hun gezamenlijke beslissing namen om uit Irak te vertrekken, kan niet worden ingezien waarom verzoeker of zijn partner niet tijdens het gehoor konden verhelderen dat het tijdstip van de "morele beslissing" verschilde van het tijdstip van de praktische beslissing om een smokkelaar in te schakelen. De uiteenlopende verklaringen van verzoeker en zijn partner kunnen wederom niet worden toegeschreven aan de vraagstelling.

2.5.11. De gegevens van de facebookpagina van verzoeker (AD, stuk 12, Landeninformatie, Facebook Info) ondergraven niet enkel zijn verklaring dat hij niet langer over een facebookaccount zou beschikken,

maar ook zijn bewering dat hij na zijn vertrek uit Irak (in casu op 26 juni 2016) geen enkel contact meer zou hebben gehad met zijn familie, zelfs niet via facebook (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juni 2017, p. 9). De Raad stelt op grond van de uitprint van een facebookpost van 5 januari 2017 echter vast dat verzoeker ook na zijn aankomst in België nog in contact stond met individuen van de B. -stam waartoe hij zelf behoort en zelfs met personen die vermoedelijk tot de K. -stam van zijn partner behoren die hij als zijn belagers beschouwt. Dit blijkt uit de reacties van verzoekers connecties op de door hem geposte foto. Uit een reactie op een facebookpost van 18 september 2016 blijkt dan weer dat verzoeker op dat ogenblik wel degelijk nog in contact stond met zijn broer R. (R. B.). Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en zijn voorgehouden stamgerelateerde problemen in belangrijke mate op de helling. De bewering van verzoeker in zijn middel dat hij op dit ogenblik geen contact meer heeft en geen facebook meer gebruikt, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

2.5.12. Zoals verzoeker terecht stelt in zijn middel, vormen de verwijzingen naar de eerdere asielprocedures overtollige overwegingen die geen invloed hebben op de beoordeling van het huidige asielrelaas van verzoeker.

2.5.12. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas, komt de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag ongegrond over waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing inzake de weigering van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet onvoldoende gemotiveerd zou zijn. Uit de vaststelling, die steun vindt in de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd (AD, stuk 12, Landeninformatie, COI Focus Irak, 'De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', 4 november 2016), dat de veiligheidssituatie in de KAR veel stabiel is dan in Centraal-Irak en dat het sporadische geweld weinig burgerslachtoffers eist, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker maakt in zijn middel melding van een aantal fenomenen, zoals de sporadische aanslagen van IS, de luchtaanvallen van het Turkse leger tegen de PKK in Noord-Irak en de aanvallen van Iran tegen de Koerdische rebellen, maar hij lijkt uit het oog te verliezen dat de burgerbevolking nauwelijks een bedreiging ondervindt ingevolge deze operaties. De affirmatie van verzoeker dat hij wel degelijk gevaar loopt voor zijn leven en zijn welzijn kan niet worden gevolgd.

2.5.14. De afkomst van verzoeker uit Zakho in de provincie Dohuk staat niet ter discussie, net zo min als zijn hoedanigheid van burger. Betreffende de veiligheidssituatie in de KAR, wordt de tendens die blijkt uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd bevestigd in de informatie die de commissaris-generaal middels de aanvullende nota van 28 maart 2018 (zie punt 2.2) heeft geactualiseerd: "De regio kent, volgens onder meer ICG, The Jamestown Foundation en UNAMI een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. (...) De voorbije drie jaar was sprake van een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS op de Asayish of andere overheidsdoelwitten. Er vond geen grote terroristische aanslag met burgerslachtoffers plaats.

(...) Na nog enkele grote offensieven tegen IS in het najaar van 2017 in Tel Afar (Ninewa), in Hawija en Daquq (Kirkuk) en in Anbar, verklaarde de Iraakse overheid op 9 december 2017 officieel de overwinning op IS. Er is geen frontlinie meer tussen de peshmerga en IS. De grens met Centraal-Irak blijft streng bewaakt door de peshmerga.

(...) De regio kampt met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen alsook een diepe economische crisis.

(...) De aanhoudende spanningen met de Centraal-Iraakse regering omtrent de grensposten met Syrië en Turkije hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in KAR.

(...) Tijdens de verslagperiode voerde het Turkse leger de luchtaanvallen op PKK-doelwitten op. Hierbij vielen volgens Musings on Iraq een elftal burgerdoden.

Sinds 2016 vinden opnieuw Iraanse aanvallen op KDPI-doelwitten in de Noord-Iraakse grensregio plaats in de strijd tegen Koerdische rebellen. Er werden tot op heden geen burgerdoden gerapporteerd als gevolg van de Iraanse aanvallen op grensgebied van de KAR.

Drie burgers lieten in 2017 het leven ten gevolge van landmijnen." (Aanvullende nota commissaris-generaal, bijlage COI Focus Irak voegde "De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 14 maart 2018, p. 28). Er wordt door verzoeker geen informatie aangeleverd die een ander licht werpt op deze beoordeling

2.5.15. *Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.*

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.5.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN